

MUSA CZACHOROWSKI

*Másik világból vagyok
idegen földön születtem
idegen emberek között
bár ismerem a nyelvüket
még nem sikerült megértenem
szavaik többféle jelentését
mindig a legegyszerűbbeket választom
és így is nagyon fáj
mikor bármit megszeretek
az életem egy távoli vidék
a horizonton túlra nyúlik
ahol minden hallgatás
oda tartok egyre gyorsabban*

az ég elárasztja a szemem

*Íme ezt hagyom rád fiam
az acél ragyogó hangját
finom villanás
tenyeremben kényeztetett élesség
figyelj
ereinkből kinő
az égszínkék vér hívása
szólít
de valamit tudok a halálról
az almafák lassú és szakadatlan sorvadásáról
a nagyszülői kertben
mikor mindennap
újabb levél szíve hasad.*

*Szemeim, én szemeim, láttok engem? Felettetek csak az ég,
alattatok csak a sztyepp. Láttok engem aludni a fűben,
látjátok az álmodott emléket, arról, ami nem múlik el?
Mi változatlan, mint az ég és a sztyepp? Megmértem az évezredet,
megrémtem a világokat bennem, mellettem. Láttam dolgokat,
amiket senki sem látott, árnyakkal beszéltem,
akikkel senki sem beszélt. Éreztem! Most várom a pirkadatot,
hogy felébresszen minket, hogy sasszárnyakon felemelkedjünk,
hogy lovak sörényére vessük magunkat, a távolba hajtsunk. A napba!
Ó, Tengri, tárd fel előttünk a világmindenséget, nyisd ki nekünk az örökkévalóságot!*